

tryffelige Erklæring, thiingets Forhandling.

at Ingen i dette net tvivle om, at Beh. af Lovf. ang. Landsbyg. Lønn. og Dyrett. af en Pensions- og Hjælpefond. 3418 er blevet udte for Udval. og tilbage imellem de to Thiing, udte. Inart kunde være paa Side, om vi fik en Ende paa den foreliggende Sag, men jeg tror derhos, at der først naar et Forslag, i denne Retning bliver opført paa det Grundlag, som Folkethinget har valgt, vil flabes Tilfredshed og No, hvor en ſaadan nu ikke er tilſtede. Jeg tror, at ſaaavel den Eine ſom den Anden, hvem dette Lovforſlag angaar, ville kunne være og ville være i en overordentlig høj Grad tilfredse med det Forſlag, ſom Folkethinget har vedtaget, og jeg ſkal derfor anbefale dette Forſlag til Thiinget. Jeg haaber, at i alt Fald en ſtor Del af mine Tjenlige og Meningsfæller ved andre Leiligheder ville ſtemme for det.

Ordføreren: Jeg kan være fuldkommen enig med den ærede ſidſte Taler deri, at denne Sag har viſt ſig overordentlig vanſkelig at gjennemføre; thi, hvis jeg ikke hufter fejl, ſaa har den, hvad den høitagede Miniſter ogſaa har nævnt, baade i det andet Thiing og i dette, nu været forhandlet i omtrent 17 Aar. Dette er unegtelig et Beviſ for, at vi ikke gaa ſærdeles raff frem. Men, hvad enten det nu vil være vanſkeligt nogenſinde at faae denne Sag gjennemført eller ikke, paa et andet Grundlag end det af Folkethinget opſtillede, ſaa tror jeg dog paa ingen Maade, at det vilde vække Tilfredshed og No, og navnlig ikke, at det vilde vække Tilfredshed hos de nærmefte. Daagjældende, derſom Sagen blev afgjort paa den af det ærede Medlem og hans Meningsfæller foreſlaaede Maade. Med Henſyn til den Rolle, ſom denne Sag maatte vil komme til at spille ved de foreſtaaende Valg, vil jeg endnu kun her udtaale, og jeg haaber deri at finde Samſtemning hos Flertallet af det høie Thiing, at det, ſom den høitærede Miniſter allerede har ſagt, ſandelig ikke har manglet paa Imødekommen i Sagen fra Landſthiingets Side, at Flertallet af Fællesudvalget har ſtrakt ſig ſaa længt, ſom det paa nogen Maade kunde, og

90de Møde. Ordentlig Samling 1871—72.

at det maatte tro, at naar det gif ind paa det Grundlag, hvorfor Folkethinget erklærede ſig iſſor ved eneſte Behandling, da vilde man naae den længe ønſkede, men forgjæves eftertragtede Løsning. Dette Haab er briftet; men jeg har ikke Videre dertil at ſige, end at jeg virkelig tror, at dette Thiing med god Samvittighed kan ſe tilbage paa Sagens Forhandling.

Skytte: Naar jeg har talt om, at det af Folkethinget vedtagne Forſlag vilde vække Tilfredshed hos dem, ſom det nærmefte vilde komme til at berøre, da har jeg dermed egentlig nærmefte havt for Die, at de vordende Præſter viſtnok vilde tage imod en ſaadan Lov med Tilfredshed, medens den jo ſlet ikke vilde komme til at berøre dem, ſom allerede nu ſidde i Kald. Jeg kan derfor ikke ſe, hvorfra der ſkulde komme Misfornoiſe, naar den omhandlede Lov blev gjennemført i den Stikkeſe, ſom foreſlaas af Fællesudvalgets Mindretal. Jeg tror ikke, at der i ſaa Fald vilde opſtaa nogen Misfornoiſe. Naar den ærede Ordfører talte om, at den Side i Fællesudvalget, hvortil han hører, havde ſtrakt ſig og havde villet ſtrække ſig ſaa vidt ſom muligt, da ſkal jeg dertil bemærke, at jeg heller ikke tror, at der kan ſiges Andet om Mindretallet i Fællesudvalget. Jeg tror, at det af Mindretallet i Fællesudvalget tilſtrækkelig er blevet fremhævet, at det vilde gaa ind paa Endringer og endog gaa til den yderſte Grændſe af Endringer, naar man blot vilde arbejde paa det Grundlag, ſom Folkethinget havde valgt. Det var dog ogſaa en Imødekommen. Jeg har fra den første Tid af i Fællesudvalget tilraadet, at man ſkulde tage det ſidſtnævnte Grundlag, idet jeg derhos ſamtidig har ſagt, at jeg ſaa var villig til at gaa ind paa mange Endringer deri, og jeg har alſaa været mit Princip tro fra Førſt til Sidſt.

Madvig: Jeg ſkal ikke ſige mange Ord.